

Έλιζα Δεμαρτίνου

«Η ΑΠΩΛΕΙΑ»

Κάποτε με στήσανε ίσα μπροστά απ' τόν ήλιο και μου είπαν να κρατήσω τὰ μάτια μου ὀρθάνοιχτα. Καί γὼ τοὺς πίστεψα καὶ δάγκωνα μὲ πείσμα τὰ χεῖλη μου γιὰ νὰ μὴν τὰ κλείσω. Ἔστερα εἶδα ἕνα κύριο νὰ μοῦ λέει : «Κοίτα ἐμένα». Ἐγὼ μόνο τὸν ήλιο ὁμῶς ἔβλεπα καὶ τίποτ' ἄλλο. «Ἐλα, χαμογέλασε». Ἐγὼ τίποτα. Πῶς μπορούσα νὰ χαμογέλασω ὅταν ἔκλαιγα ἀπὸ πόνο στὰ μάτια ; Καὶ τὸν ἔβλεπα τότε μὲ τὰ φαρδιὰ μανίκια νὰ κουνάει τὰ χέρια του. Ἄδιαφοροῦσα. Ἔπρεπε νὰ κοιτάω ἴσα μπροστά μου τὸ δυνατό φῶς καὶ νὰ μὴ νοιάζομαι γιὰ χαμόγελα. «Μὰ φωτογραφία θὰ σὲ πάρω κοπέλλα μου». Φωτογραφία, ναι βέβαια, ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ βγῆι δὲν μούχαν πει.

Ἡ μάνα μου κείνη τὴν ἡμέρα ἄκουγε στὸ ραδιόφωνο τὸ τραγούδι ποὺ τῆς εἶχε ἀφιερῶσει ἕνας στρατιώτης κι ἔτσι ξαφνικὰ τὸ σκέφτηκε. Μοῦπε λοιπὸν : «Ἄντε νὰ σοῦ ποῦν στὴν πόλη ποῦ νὰ βγάλεις μιὰ φωτογραφία κι ἔλα». Πῆγα στὴν πόλη, ρώτησα καὶ με στείλανε σὲ μιὰ πλατεία. Ἔτσι ἄρχισε τὸ κακό. Ἐκεῖ, μιὰ μέρα, μὲ φῶς καὶ περιστέρια, μοῦ είπαν πῶς ἅμα κοιτάω τὸν ήλιο φτάνει. Οὔτε γιὰ χαμόγελο, οὔτε τίποτα. «Φτάνει αὐτό ;». «Ναι φτάνει». Καὶ με πῆραν ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ με πῆγαν μπροστά ἀπὸ ἕνα συντριβάνι καὶ μ' ἄφησαν. Ἔστερα ἦρθε ἐκεῖνος μὲ τὰ φαρδιὰ μανίκια κι ἄρχισε νὰ λέει, νὰ λέει ὥπου σταμάτησε. Μὲ πλησίασε : «Τὸ ξέρεις ὅτι βγήκες σοβαρῆ ;» Δὲ μ' ἔνοιαζε καὶ ἀποροῦσα γιὰ τοῦ εἶχε στοιχίσει... Πῆρα τὴ φωτογραφία καὶ τοῦδωσα ἕνα κέρμα. Αὐτὸ ἦταν. Εἶχα τελειώσει !

Γύρισα πίσω στὸ σπίτι μὲ τὸ πορτοφόλι ἄδειο χωρὶς τὸ κέρμα, τὸ μοναδικό, καὶ με καρδιὰ τριμμένη σὰν ψίχα. Ἡ μάνα μου ζήτησε τὴ φωτογραφία. Τῆς τὴν ἔδωσα.

«Ἦώρα θὰ πᾶς σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ θὰ ζητήσεις νὰ τὴν βάλουν στὴν πρώτη σελίδα, νά, πάρε νὰ πληρώσεις καλά, καὶ νὰ λέγε ἀπὸ κάτω : τὴ χαρίζω σ' ὅλους τοὺς στρατιῶτες. Μοῦ μοιάζεις πολὺ κι αὐτὸ μετράει...».

Ἔτσι ἔγινε. Τὸ τραγούδι τοῦ στρατιώτη γιὰ ὅλες τὶς μανάδες κι ἡ φωτογραφία δικιά μου γιὰ ὅλους τοὺς στρατιῶτες.

ἄλλαφα πολὺ γιὰτὶ εἶχα χάσει πιά τὸ πρόσωπό μου...

Ἦρας Σταουρολόπουλος

ΟΓΡΑΦΟ

στὸν φίλο μου Κώστα Λογαφᾶ

ἸΣ ΠΡΩΤΟ

καὶ νᾶμουνα στὴν παραλληλόγραμμη πλατεία τοῦ Ἄντρ ὅταν ὁ ήλιος με καὶ μοῦ πέταξε μιὰ χούφτα φωτεινὲς ἀκτίνες στὸ κεφάλι. Ἀναγκάστηκα ἔτσι νὰ γλυτώσω τὴν ὀργή του νὰ κρυφῶ κάτω ἀπὸ τὶς τεράστιες ὑγρὲς γκρι-εῖες τῶν φοινίκων ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέρα.

καὶ νᾶμουνα στὴν παραλληλόγραμμη πλατεία τοῦ Ἄντρ ὅταν με μίσησε ἡ ἡ γέμισε λάσπες, ἀφοῦ πρώτα με γλίτωσε ἀπὸ τὸν ήλιο βάζοντας μιὰ τερά-ισπίδα ὄλο γύρω ἀπὸ πάνω μου, ὑγρὴ καὶ μεγάλη, τόσο μεγάλη ὅσο χρειά-γιά νὰ νιώσεις ἐσὺ μικρός.

"Ίσως και νάμουνα ακόμα στην παραλληλόγραμμη πλατεία του "Αγτρ, όταν ή βροχή σταμάτησε. "Όλα γύρω μου ήταν ξεπλυμένα. Με κοιτούσαν χωρίς θέληση, περιμένοντας να ξαναγεμίσουν βρωμιά σά να πίστευαν στην καθολικότητά της. Και ο ήλιος συνέχισε να με μισεί. (Και 'γώ σαν αντίδραση σκέφτηκα την νύχτα. Ναι! νύχτωσε. "Ένα κενό με άγγιξε. "Ήταν τὸ σκοτάδι της. "Ένα άδειο κουτί έχει τοῦλάχιστον τὸ περίβλημα. Τὸ σκοτάδι εἶναι πιδ κενὸ ἀπὸ τὸ άδειο κουτί. Και ὅμως τὸ περίγραμμά του σ' άγγίζει αδιάφορα, ὅπως ἡ γνώμη κάποιου, πὸ ὁμως δὲν τὸν ξέρεις).

Εἶχα προλάβει νὰ φύγω ἀπὸ τὴν παραλληλόγραμμη πλατεία τοῦ "Αγτρ όταν ὁ ἀέρας κινήθηκε και με χτύπησε πισώπλατα. "Ένωσα προδομένος, μὰ τοῦ τὸ ἀνταπόδωσα. Δὲν ἐπιβεβαίωσα τὴν ὑπαρξή του άγνοώντας τον.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

"Ήμουνα κουρασμένος και βηματίζα τόσο βιαστικά ὥστε νὰ άγνοήσω τὸ κορίτσι πὸ τόσο πολὺ ἤθελε τὴν φύση μου.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν ἀνταποκρινόμουν. Μὲ ἤθελα μόνο Μου.

Τὸ δωμάτιό μου δὲν εἶναι ἀπὸ κείνα τὰ δωμάτια πὸ ἡ ὄψη τους εἶναι συνάρτηση τῆς ἐπιθυμίας μας τὴν κάθε στιγμή.

Δὲν μ' ἀπασχολοῦσε ὁμως αὐτὸ γιατί κοιμόμουν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

"Ίσως νὰ κοιμόμουν ακόμα όταν εἶδα τὸν θίασο τοῦ ὑποσυνειδήτου μου, σὲ σεγάριο άγνωστου σὲ μένα, ἐπὶ σκηνῆς. . .

"Ἐμοιαζε με ἀρχαία τραγωδία, μὰ σίγουρα δὲν ἦταν.

Ὁ χορὸς ἀπάγγελε :

«Ανάμεσα ἀπὸ τὶς σιδερένιες πύλες τῆς μοίρας οἱ σπόροι τοῦ χρόνου φάνηκαν.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου λαμπρὸ ἀκτινοβολεῖ

πάνω στὰ ὄργανα τοῦ θανάτου.

Κάθε ἄνθρωπος σκίζεται σὲ κομμάτια

μ' ἐφιάλτες και ὄνειρα

γιὰ νὰ κάνουμε τὶς δάφνες στεφάνια

ἐνῶ ἡ σιωπὴ πνίγει τὶς κραυγές.

Ἡ Γνώση εἶναι ἕνας φίλος νεκρικός όταν κανένας δὲν τηρεῖ τοὺς κανόνες,

ἡ Γνώση εἶναι ἕνας φίλος νεκρικός όταν σ' ἔχει χτυπήσει τὸ ἱπτάμενο μολύδι,

ἡ Γνώση εἶναι ἕνας φίλος νεκρικός όταν τὸ σκοινὶ πὸ δένει τὸν λαιμό σου τεντώνεται και σὲ παίρνει μαζί του.

Ἡ Γνώση εἶναι ἕνας φίλος νεκρικός ἀπὸ τότε πὸ ὁ τοίχος πὸ πάνω του γράψαν οἱ προφήτες ράγισε τὶς συρραφές του.

Ἡ Γνώση εἶναι ἕνας φίλος νεκρικός ἀπὸ τότε πὸ ἡ Φύση άγνοεῖ τὴν ὑπαρξή σου.

... ..».

Και ἔπειτα εἶδα συμπλέγματα ἀνθρώπων τραγικῶν πὸ ὕφαιναν ψευδαισθήσεις, ὅπως οἱ ἀράχνες τοὺς ἰστούς τους, γιὰ νὰ κρατιόνται. "Ήταν τραγικό, μὰ όταν ξύπνησα κρατήθηκα και γώ.

Τότε ἦταν πὸ "Εγὼ σταμάτησα νὰ Γράψω.